

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 340/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. mája 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], a [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpených advokátkou JUDr. Oľgou Rosulegovou, Advokátska kancelária, Ulica 29. augusta 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 542/2013 z 20. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2013 doručená sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 a čl. 48

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 542/2013 z 20. septembra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že návrhom z 3. júla 2013 sa sťažovatelia domáhali nariadenia predbežného opatrenia. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 42 C 239/2013 zo 16. júla 2013 návrhu vyhovel a predbežné opatrenie nariadil. [REDAKOVANÉ] podal ako odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti uvedenému uzneseniu okresného súdu odvolanie. Krajský súd napadnutým uznesením zmenil prvostupňové rozhodnutie tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

3. Sťažovatelia vzniesli proti napadnutému uzneseniu tieto námietky: „*Okresný súd Bratislava V doručil odvolanie [REDAKOVANÉ] sťažovateľom, avšak bez výzvy s uložením lehoty na vyjadrenie sa k podanému odvolaniu. Následne bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie.*

Z Okresného súdu Bratislava V nebola sťažovateľom výzva na vyjadrenie sa k odvolaniu doručená. Túto vadu nenapravil ani odvolací súd. Krajský súd v Bratislave bez nariadenia pojednávania návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol uznesením zo dňa 20. 09. 2013, sp. zn.: 3Co/542/2013... Práve rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave bolo sťažovateľom zasiahnuté do základných práv, chránených Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami. Je nutné konštatovať, že sťažovatelia podali samostatný návrh na nariadenie predbežného opatrenia bez žaloby vo veci samej.

Krajský súd v Bratislave pred samotným prejednaním veci, bol povinný skúmať, či súd prvého stupňa neporušil niektorú zo svojich povinností v súvislosti s doručovaním výzvy na vyjadrenie sa k odvolaniu. Nakoľko Okresný súd Bratislava V ako súd prvého stupňa si svoju povinnosť nesplnil a sťažovateľovi nedoručil výzvu na jeho vyjadrenie k podanému odvolaniu, bol Krajský súd v Bratislave povinný toto pochybenie odstrániť. Zo strany Krajského súdu v Bratislave k náprave nedošlo. Vychádzajúc z uvedeného, je namieste vysloviť záver, že odvolací súd sa so spisovým materiálom dostatočne neoboznámil a bez preverenia zákonných podmienok pre vydanie rozhodnutia vydal uznesenie, ktorým zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia. ...

V odôvodnení uznesenia Krajský súd v Bratislave konštatuje, že sťažovatelia sa k odvolaniu nevyjadrili a že prejednal odvolanie podľa § 214 ods. 2 O.s.p., preskúmal napadnuté uznesenie ... a dospel k záveru, že odvolaniu je potrebné vyhovieť.

Krajsky súd v Bratislave odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že z návrhu sťažovateľov nevyplýva akého nároku sa sťažovatelia mienia po nariadení predbežného opatrenia domáhať, nakoľko takýto návrh má význam pre posúdenie návrhu na vydanie predbežného opatrenia, teda či návrhom vo veci samej sa bude riešiť stav, ktorý by odstránil stav, ktorý sťažovatelia žiadali upraviť v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Krajský súd má za to, že prvostupňový sám určil aký návrh majú sťažovatelia podať a tým rozhodol nad návrh sťažovateľov, čo je v rozpore s procesnými predpismi a je neprípustné. Navyše pre vyššie uvedenú absenciu mal odvolací súd za to, že prvostupňový súd nemohol preskúmať, či je návrh v súvislosti s návrhom vo veci samej dôvodný a či je namieste takto dočasne upraviť pomery a preto návrh ako nepreskúmateľný zamietol.

Pokiaľ Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že z návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 03. 07. 2013 nevyplýva akého nároku sa sťažovatelia mienia po nariadení predbežného opatrenia domáhať, potom sťažovatelia majú za to, že tento právny záver vyplýva z nedostatočného oboznámenia sa Krajského súdu v Bratislave s predloženým spisovým materiálom, nakoľko na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že sťažovatelia v návrhu uviedli čoho sa mienia domáhať návrhom vo veci samej a žiadali o nariadenie predbežného opatrenia a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. ...

Na základe vyššie uvedených skutočností považujú sťažovatelia uznesenie Krajského súdu v Bratislave za arbitrárne, vydané svojvoľne a dostatočne neodôvodnené, nakoľko nebolo dodržané ustanovenie § 212 ods. 1 O.s.p. a Krajský súd v Bratislave svojím postupom nielen prekročil dôvody odvolania [REDAKOVANÉ] a iba z jediného dôvodu, ktorý v odvolaní ani namietaný nebol zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý bol v čase rozhodovania Krajského súdu v Bratislave viac ako dôvodný, pričom sa vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal argumentáciu sťažovateľov uvedenú v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ale navyše poprel, že z jeho odôvodnenia nie je zrejmé, čoho sa sťažovatelia mienia domáhať vo veci samej. ...

Krajský súd v Bratislave svojim arbitrárnym postupom v konaní, ktorého predmetom boli aj práva a povinnosti sťažovateľov vydal rozhodnutie, ktoré nemá oporu v zákonnej úprave, nakoľko nedodržel svoju povinnosť byť viazaný dôvodmi odvolania a rozhodol nielen nad ich rámec, ale navyše svoje rozhodnutie oprel o údajnú absenciu skutočností, ktoré však v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia riadne uvedené boli. Krajský súd v Bratislave svojim postupom porušil právo sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie. Sťažovateľom v dôsledku protiprávneho konania Krajského súdu v Bratislave bola zamedzená ochrana ich práv a právom chránených záujmov. I napriek nerešpektovaniu procesného práva sťažovateľov a najmä dôvodnosti nimi podaného návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a dôvodov v ňom uvedených, ako aj čoho sa mienia návrhom vo veci samej domáhať, Krajský súd v Bratislave uznesenie, ktorým zamietol návrh sťažovateľov, vydal. ...

Krajský súd v Bratislave týmto pochybením porušil nielen princíp rovnosti účastníkov, nakoľko rozhodol nielenže jednostranne a v zrejmom rozpore s písomnými podaniami v danej veci a najmä nad rámec podaného odvolania, ale navyše porušil právo na spravodlivé súdne konanie sťažovateľov, keď svoje rozhodnutie postavil na údajnej absencii jedinej skutočnosti, ktorá však navyše v návrhu sťažovateľov obsiahnutá bola. Krajský súd v Bratislave ako rozhodovací orgán je povinný dodržiavať procesno-právne ako aj hmotno-právne predpisy. ...“

4. Sťažovatelia navrhli vydať tento nález:

„Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 20. 09. 2013, sp. zn.: 3Co/542/2013, ktorým zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia porušil právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené článkom 46 a článkom 48 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. 09. 2013, sp. zn.: 3Co/542/2013 sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu v Bratislave vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave je povinný sťažovateľovi nahradiť trovy konania v sume 275,94 Eur, a to v lehote do 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

5. Krajský súd napadnutým uznesením zmenil prvostupňové uznesenie tak, že návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol: „Podľa § 74 O s. p. pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený.

Podľa § 75 ods. 2 veta prvá a druhá O. s. p. návrh má okrem náležitosti návrhu podľa § 79 ods. 1 obsahovať opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich vydanie predbežného opatrenia, uvedenie podmienok dôvodnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, a odôvodnenie nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy. Z návrhu musí byť zrejmé, čoho sa mieni navrhovateľ domáhať návrhom vo veci samej.

Súd prvého stupňa pri nariadení predbežného opatrenia sa dôsledne týmito ustanoveniami neriadil.

Predmetné konanie je konaním návrhovým. V súlade s § 75 ods. 2 veta druhá O. s. p. vyplýva, že z návrhu musí byť zrejmé, čoho sa mieni navrhovateľ domáhať návrhom vo veci samej. ...

Z návrhu nevyplýva akého nároku sa navrhovateľa mienia po nariadení predbežného opatrenia domáhať. Takýto návrh má vyznám pre posúdenie návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Teda či návrhom vo veci samej sa bude riešiť stav, ktorý by odstránil stav, ktorý navrhovateľa žiadali dočasne upraviť v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Súd prvého stupňa napriek tomu, že v návrhu absentuje takýto návrh navrhovateľov a ani z dôvodov návrhu nevyplýva akého nároku sa navrhovateľa mienia domáhať návrhom vo veci samej, nariadil predbežné opatrenie podľa návrhu navrhovateľov a svojvoľne doplnil výrok rozhodnutia tým, že uložil navrhovateľom 1), 2), aby v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia podali voči odporcovi návrh na začatie konania o určenie vlastníckeho práva k predmetným vyššie uvádzaným nehnuteľnostiam.

Teda sám súd určil aký návrh majú navrhovateľa podať a aj s týmto prihliadnutím rozhodoval o návrhu na vydanie predbežného opatrenia.

Súd prvého stupňa v danej veci jednak rozhodol nad návrh navrhovateľov, čo je v rozpore s procesnými predpismi (§ 153 ods. 2 O. s. p. súd môže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú, iba vtedy, ak sa konanie mohlo začať aj bez návrhu alebo ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi.) a je neprípustné. V danej veci o prípad podľa § 153 ods. 2 O. s. p. nešlo. Na druhej strane pre absenciu tohto návrhu súd ani nemohol preskúmať, či návrh na nariadenie predbežného opatrenia tak, ako ním žiadali navrhovatelia dočasne upraviť pomery je v súvislosti s predpokladaným návrhom vo veci samej dôvodný a či je na mieste takto dočasne upraviť pomery.

Odvolačí súd vzhľadom na uvedené vyššie rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 220 O s p. zmenil a návrh ako nepreskúmateľný zamietol. V danej veci nie je rozhodujúce, že navrhovatelia podali na súd dňa 27.8.2013 návrh, ktorým sa domáhajú určenia, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, ktoré sú predmetom návrhu na vydanie predbežného opatrenia.“

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

IV.

8. Ústavný súd považuje za potrebné sa v prvom rade vysporiadať s rozsahom namietaného porušenia označených práv v petite a odôvodnení sťažnosti, kde sťažovatelia označili namietané porušenie práv len článkami ústavy a dohovoru (čl. 46 a čl. 48 ústavy a čl. 6 dohovoru), pričom z celého obsahu sťažnosti a charakteru námietok sťažovateľov je možné konštatovať, že sťažovatelia namietajú porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na základe uvedeného ústavný súd ustálil predmet tohto konania v zmysle posúdenia námietok sťažovateľov iba vo vzťahu k potenciálnemu porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

10. Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v ústave v čl. 46 a nasl. ústavy (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

11. Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (porov. I. ÚS 290/08, II. ÚS 88/01, II. ÚS 145/08, III. ÚS 259/2010, IV. ÚS 159/07). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

12. Ústavný súd, ktorého úlohou je v zmysle čl. 124 ústavy ochrana ústavnosti, nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (podobne už II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi (vrátane ich procesného postupu) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu zásadne len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

13. Predbežné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov.

14. Podľa názoru ústavného súdu rozhodovanie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, resp. o návrhu na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia, možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej [§ 74 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“); porov. I. ÚS 46/00, III. ÚS 406/2013]. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla

zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (porov. III. ÚS 309/2012).

15. Posúdenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy), preto samotný ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (porov. IV. ÚS 82/09).

16. Avšak aj v konaniach, v rámci ktorých všeobecný súd rozhoduje o predbežných opatreniach, musia byť dodržané minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu. To znamená, že takéto rozhodnutie musí obsahovať výrok, ktorý je koncentrovaným vyjadrením odôvodnenia právneho názoru všeobecného súdu.

17. Ústavný súd teda posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu rozhodnutí tohto druhu pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí súdu o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by takým rozhodnutím došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (porov. III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

18. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. V rámci rozhodovania o návrhu na vydanie predbežného opatrenia krajský súd uplatnil zákonom poskytovaný priestor na uváženie, do ktorého ústavný súd nie je zásadne oprávnený vstupovať a nahradzovať prijaté právne závery krajského súdu. Ústavný súd konštatuje, že výrok krajského súdu v napadnutom uznesení má dostatočnú oporu v odôvodnení jeho

rozhodnutia, pretože krajský súd náležite vysvetlil, ktoré právne predpisy aplikoval, tieto súčasne predstavovali právnu úpravu aplikovateľnú na skutkový stav posudzovanej veci a súčasne odôvodnenie napadnutého uznesenia obsahovalo náležitú argumentáciu, prostredníctvom ktorej krajský súd dospel k záveru o nesplnení zákonných požiadaviek na vydanie predbežného opatrenia.

19. Čo sa týka námietky sťažovateľov, že krajský súd nenapravil pochybenie okresného súdu, ktorý sťažovateľom síce zaslal na vyjadrenie odvolanie odporcu, avšak bez výzvy, aby tak v konkrétnej lehote učinili, ústavný súd uvádza, že nie je možné konštatovať porušenie základného práva sťažovateľov vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže bez ohľadu na formálne vyzvanie okresného súdu na vyjadrenie sa k odvolaniu sťažovateľa mali predmetné odvolanie k dispozícii (toto im bolo okresným súdom zaslané) a mohli svoje ústavné a zákonné právo vyjadriť sa v rámci odvolacieho konania pred krajským súdom uplatniť a boli oboznámení s obsahom podaného odvolania.

20. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na § 209a ods. 1 OSP, podľa ktorého ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete OSP, doručí súd prvého stupňa bezodkladne odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov, aby sa k odvolaniu vyjadrili. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že súd prvého stupňa nie je povinný vyzvať účastníka konania na vyjadrenie sa k podanému odvolaniu proti nemeritórnemu rozhodnutiu, ktorým je aj rozhodnutie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia. To však nebráni tomu, aby sa účastník vyjadril k podanému odvolaniu proti rozhodnutiu prvostupňového súdu o návrhu na vydanie predbežného opatrenia, keďže odvolanie proti takémuto prvostupňovému rozhodnutiu sa účastníkovi zasiela.

21. Postup a závery krajského súdu tak obstoja pre účely skúmania dodržania garancií spravodlivého súdneho konania v zmysle čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6

ods. 1 dohovoru. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2015